

Pletichy při elektronické dražbě

Trestného činu pletich při veřejné dražbě podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo se dopustí pletich při veřejné dražbě tím, že žádá nebo přijme majetkový nebo jiný prospěch za to, že se zdrží podávání návrhů při dražbě. Dražbou se rozumí jednání, jehož účelem je přechod vlastnického nebo jiného práva k předmětu dražby, konané na základě návrhu navrhovatele, při němž se licitátor obrací na předem neurčený okruh osob s výzvou k podávání nabídek a při němž na osobu, která za stanovených podmínek učiní nejvyšší nabídku, přejde příklepem licitátora vlastnictví nebo jiné právo k předmětu dražby, nebo totéž jednání, které bylo licitátorem ukončeno z důvodu, že nebylo učiněno ani nejnižší podání. Výše uvedené ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se vztahuje na jakoukoli veřejnou dražbu, tedy dražbu, ke které má zásadně přístup neomezený okruh dražitelů, tedy i na elektronickou dražbu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 937/2014, ze dne 20.8.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 20. 8. 2014 o dovolání obviněného L. K. , proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 9 To 494/2013, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 12 T 30/2013, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného L. K. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. 12 T 30/2013, byl obviněný L. K. uznán vinným přečinem pletichy při veřejné dražbě podle § 258 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (zák. č. [40/2009](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“), kterého se dopustil tím, že dne 17. 5. 2012 v době kolem 17.30 hodin ve S. u B. , okres V. , na ulici S. u domu č. p. požadoval po T. U. , finanční hotovost ve výši 50.000 Kč pro sebe za to, že se dne 22. 5. 2012 při elektronickém dražebním jednání vedeném Exekutorským úřadem Brno-venkov pod č. j. 137 Ex 1632/03, jehož předmětem byla 1/6 domu č. p. ve S. u B. , zdrží podávání návrhů, přičemž již předtím byl přítomen prvního kola dražby, a dne 22. 5. 2012 se skutečně přihlásil k předmětné dražbě, složil dražební jistotu a aktivně se dražby účastnil.

Za tento přečin byl odsouzen podle § 258 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 16 (šestnáct) měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) let.

Krajský soud v Brně, který jako soud odvolací projednal odvolání obviněného L. K. , rozhodl rozsudkem ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 9 To 494/2013, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnému podle § 258 odst. 1 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 9 To 494/2013, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. 12 T 30/2013, podal obviněný L. K. prostřednictvím obhájce Mgr. Jindřicha Skácela dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolatel konkrétně uvedl, že v trestním řízení bylo nade vší pochybnost

prokázáno, že se na něj opakovaně a až po údajném spáchání skutku, obracel s dotazy na to, co požaduje, JUDr. P. D. Naposledy se jej na to, jaký prospěch žádá, tázal ještě v průběhu 2. kola dražby (elektronické) dne 22. 5. 2012 via SMS (tedy 5 dní po „skutku“). Postrádá tedy jakoukoliv logiku, aby mu tyto dotazy kladl poté, co se dovolatel údajně vyjádřil, že požaduje 50.000 Kč. Na opakované dotazy JUDr. D. neodpověděl právě proto, že nepožadoval jakýkoliv majetkový prospěch za to, že se zdrží podávání návrhu při dražbě. V této souvislosti nelze přisvědčit bagatelizaci výpovědi JUDr. D. odvolacím soudem (str. 3 rozsudku nahoře), jelikož to byl právě on, kdo s dovolatelem opakovaně jednal a nelze opomenout, že podezření ze spáchání trestného činu oznámil právě on za sebe (nevykazoval se plnou mocí od paní U.), tedy podal sám trestní oznámení na Policii České republiky ve Vyškově.

Dovolatel se měl souzeného přečinu dopustit před elektronickou dražbou, když měl požadovat finanční částku po paní U. , ani ona však neuvedla, jakým způsobem by zaručil své zdržení se podávání. Do elektronické (internetové) dražby se však přihlásil svědek JUDr. D. , nikoliv paní U. Dovolatel má za to, že u elektronických dražeb nelze ani reálně zajistit, aby se dražitel zdržel svého jednání a tudíž nemůže svůj případný slib se dražby neúčastnit ani prokazatelně splnit. Účastníci dražby navíc nemohou zjistit v průběhu elektronické dražby identitu toho, kdo draží.

Podle dovolatele oba soudy poskytují nadmaximální ochranu zájmu spoluvlastnice nemovitosti, kterou předřazují před samotný smysl a účel dražby, tedy uspokojit věřitele. Odvolací soud, mj. uvádí, že právě „zcela logicky poškozená chtěla za každou cenu tu 1/6 svého domu vykoupit“. Jeví se mu to tak, že soud její jednání aprobejuje.

„Usvědčující“ výpovědi svkyň v průběhu řízení nezůstaly konstantní, soud bez řádného odůvodnění zvolil verzi údajné poškozené paní U. z její výpovědi před soudem. Paní U. měla na věci eminentní osobní majetkový zájem a podle odůvodnění rozsudku odvolacího soudu „zcela logicky poškozená hodlala za každou cenu tu 1/6 svého domu vykoupit“.

Dovolatel je tak přesvědčen, že orgány činné v trestním řízení nepostupovaly tak, aby byl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Soudy nehodnotily provedené důkazy ani v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Dovolatel má za to, že v jeho případě byla porušena zásada in dubio pro reo. Verze svědkyně U. přednesená před soudem byla takřka bezvýhradně převzata, naopak verze dovolatele, opřena o výpověď JUDr. D. , byla v zásadě ignorována.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku tak dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 9 To 494/2013, a věc sám rozhodl tak, že se L. K. obžaloby zproštuje (podle ustanovení § 265m odst. 1 tr. ř.).

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného L. K. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., sdělil, že nevyužívá svého oprávnění podle § 265h odst. 2 tr. ř. a k dovolání se vyjadřovat nebude. Z hlediska ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlasil s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námítky naplňují jím tvrzený dovolací důvod, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn alespoň zčásti v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle §

265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Obviněný L. K. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř. a přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69 ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učinil-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Takový závěr, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí, však s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v přezkoumaném spisovém materiálu Nejvyšším soudem, nelze učinit.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že obviněný měl a má zajištěné dostatečné možnosti pro bydlení, navíc v B. , tj. v místě jeho současného i plánovaného studia, a je nelogické, aby v době činu hledal bydlení mimo B. , konkrétně ve S. u B. Obviněný uvedl, že jako student nemá žádný příjem, z něhož by mohl a taky měl hradit náklady spojené s provozem a údržbou případně dražbou nabyté nemovitosti (energie, nájem, údržba), dále prostředky na chod domácnosti, na

dopravu z a do školy. Obviněný nepoukázal na potřebnost vlastního bydlení, např. založení rodiny či jiný významný důvod. Navíc připustil, že jeho maminka vlastní právě ve S. u B. velkou nemovitost, ve které bydlí či bydlela babička, přičemž jde jednak o objekt k bydlení, částečně zrekonstruovaný, částečně však nikoliv (tudíž je zde potřeba investic), dále vlastní pozemky, jednak vhodné k bytové výstavbě, jednak výdělečně pronajímané pro zemědělskou výrobu. Obviněný potvrdil, že se od T. U. dozvěděl již dne 17. 5. 2012 před konáním elektronické dražby, že ona nemá zájem prodat zbývajících 5/6 domu. Za této situace je jeho obhajoba o vydražení části nemovitosti ve snaze zajištění vlastního bydlení či investice nedůvodná. Bylo prokázáno, že nemovitost ve vlastnictví T. U. nelze rozdělit na ideální části, tudíž v případě vydražení 1/6 by tato část nemovitosti neposkytovala obviněnému možnost bydlení. Rovněž informace o údajné investici obviněného jsou nelogické, neboť sám v době činu neměl dostatek finančních prostředků ani na nákup 1/6 dražené nemovitosti, natož na nákup zbylých 5/6 (které ani nebyly k prodeji nabízené); na nákup nemovitosti by si tudíž musel peníze půjčit od rodičů, avšak i část peněz od matky by přicházela v úvahu teprve po poskytnutí či neposkytnutí jí (údajně předschváleného) hypotečního úvěru bankou. Bylo jednoznačně prokázáno, že to byl obviněný, kdo dne 17. 5. 2012, tj. několik dnů před elektronickou dražbou, navštívil ve S. u B. T. U. Obviněný tuto skutečnost nepopírá.

Svědectvím T. U. a J. H. , tedy osob, které přímo slyšely vyjádření obviněného ze dne 17. 5. 2012, má nalézací soud za prokázané, že obviněný nejenže v předmětný den nechtěl zjistit zájem T. U. prodat celou nemovitost, ale jednal pouze a právě s cílem přesvědčit ji, že on se účastní elektronické dražby, avšak v případě, že mu T. U. poskytne odpovídající finanční hotovost, a to nejdřív 50.000, poté 45.000 Kč, tak od své účasti v dražbě ustoupí, přičemž argumentoval, že v opačném případě může v dražbě navýšit cenu až na částku 800.000 Kč. Nalézací soud má za to, že T. U. neměla zájem a ani důvod odrazovat jednotlivého případného zájemce o dražbu v situaci, kdy mohla důvodně očekávat, že se dražby zúčastní hned několik dalších osob, jejichž totožnost by jí při elektronické dražbě zůstala utajena. Proto případným ovlivněním obviněného nemohla nijak relevantně a reálně ovlivnit průběh dražby, které by se zúčastnilo více osob. Obviněný L. K. tedy porušil společenský zájem (objekt trestného činu) na řádném a zákonném provedení veřejné dražby, tj. aby při ní nedocházelo k ovlivňování účastníků dražby (čímž jsou chráněny jejich zájmy z hlediska rovného přístupu k veřejné dražbě), když z hlediska objektivní stránky (jednání) se dne 17. 5. 2012 dostavil do S. u B. , kde před rodinným domem T. U. od ní žádal zaplacení finanční částky ve výši 50.000 Kč za to, že se jako dražebník nezúčastní elektronické veřejné dražby 1/6 jejího domu. Obviněný tak žádal o poskytnutí úplatku za účelem, že se jako účastník dražby zdrží podávání návrhů při dražbě. Z hlediska subjektivní stránky obviněný jednal s přímým úmyslem porušit významný a trestním zákoníkem chráněný společenský zájem, když jednal tak, aby mu další účastník dražby (T. U.) zaplatila za to, že se on zdrží přihazování, přičemž jí sdělil, že když se tak nestane, může svými příhozy zvýšit cenu draženého podílu i o statisíce korun. Obviněný tudíž zcela jednoznačně jednal ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku s přímým úmyslem získat trestným činem vlastní majetkový prospěch, a to na úkor poškozené. Ze všech těchto důvodů nalézací soud uznal obviněného vinným přečinem pletichy při veřejné dražbě podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku (srov. str. 8 - 10 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud navázal na závěry nalézacího soudu s tím, že pouhým porovnáním jednotlivých výpovědí, tj. jak výpovědi poškozené U. na straně 16 a násl. spisu, s její výpovědí u hlavního líčení na straně 101 a násl., ani odvolací soud neshledal žádné takové rozpory, které by mohly vzbuzovat pochybnost o kvalitě této výpovědi. Podobná situace je i ohledně výpovědi svědkyně J. H. , která svědčila o konkrétní návštěvě obviněného v jejich bydlišti, přičemž pouhým porovnáním výpovědi této svědkyně na č. l. 15 a 103, kdy jiné záznamy neexistují, lze dovodit naprostou shodu v podstatných okolnostech. Co se týká námitek ohledně výpovědi, eventuálně trestního oznámení svědka JUDr. P. D. , tak zde je třeba jen připomenout, že tento svědek u samotného skutku vůbec nebyl a jeho vědomosti o něm pocházejí od poškozené U. , takže v tomto směru je jeho svědectví

třeba takto hodnotit. Odvolací soud připomněl, že děj má logický průběh, a proto lze logicky dovodit jednání obviněného, jeho motivaci i důvody, kdy naopak verze obviněného o tom, že skutečně hodlal v dražbě zakoupit předmětnou 1/6 domu, který je obýván poškozenou a dalšími jejími rodinnými příslušníky, postrádá logiku. Skutečně si nelze představit, že by obviněný takovýto záměr mohl myslet vážně, neboť takovýto získané vlastnictví by mohlo vést do budoucna jedině k tomu, aby mohl eventuálně svoje trestní jednání opakovat či stupňovat vůči bydlícím spoluvlastníkům, neboť na druhé straně by fakticky nezískal vůbec nic. Jediné co se nestalo, že by obviněný s ohledem na to, že částka mu ani nebyla vyplacena ani nebyla slíbena, mohl škodit poškozené v tom smyslu, že bude přihazovat a takto ji poškodit, když zcela logicky poškozená hodlala za každou cenu tu 1/6 svého domu vykoupit. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že jednání obviněného bylo sice dokonáno ve smyslu žalovaného § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, přičemž pouze zůstal trestný čin nedokončen z hlediska motivu jednání obviněného, tedy získání majetkového prospěchu. Odvolací soud tak potvrdil, že nalézací soud zcela správně kvalifikoval jednání obviněného jako přečin pletichy proti veřejné dražbě podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku (srov. str. 2 – 3 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Podle ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezabavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Takovýto znění zákona nutí orgány činné v trestním řízení zjišťovat potřebný skutkový stav jen v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí, což pak vede ke správné koncentraci na otázky, které jsou pro rozhodnutí podstatné a zásadní povahy, aniž by orgány činné v trestním řízení byly rozptylovány pro dané rozhodnutí nepodstatnými skutečnostmi. Meze dokazování si stanoví procesní orgán a v konečné fázi soud tak, aby jím zjištěný skutkový stav věci umožňoval bez pochybností rozhodnout.

Podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Zákon zde vyjadřuje zásadu volného hodnocení důkazů, přičemž zde ani v jiných ustanoveních nestanoví žádná pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, ani váhu či důkazní sílu jednotlivých důkazů (tedy míru jejich věrohodnosti). Orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy, aniž by byly vázány zákonnými pravidly, tedy podle svého volného (tj. zákonem nevymezeného) uvážení. Zásada volného hodnocení důkazů je základním předpokladem pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. má zřejmě na mysli závěrečné hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti, tedy zda obsah provedeného důkazu jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy je pravdivý. Zásada volného hodnocení důkazů je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, které není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale vytváří se přísně logicky na základě zákonů a jiných právních předpisů, přičemž se opírá o právní vědomí, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů i jejich vzájemných souvislostí, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Orgány činné v trestním řízení a v konečné fázi soud musí ve svém rozhodnutí své vnitřní přesvědčení řádně odůvodnit. Proto soud musí v odůvodnění rozsudku vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují, jak se vypořádal s obhajobou a proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů (§ 125 odst. 1 tr. ř.). Je proto možno přezkoumat, jak soud ke svému vnitřnímu přesvědčení dospěl, zda postupoval správně a zda ke svému vnitřnímu přesvědčení dospěl důvodně.

V tomto směru dovolatel především namítal, že v trestním řízení bylo nade vše pochybnost

prokázáno, že se na něj opakovaně a až po údajném spáchání skutku, obracel s dotazy na to, co požaduje JUDr. P. D. Naposledy se jej na to, jaký prospěch žádá, tázal ještě v průběhu 2. kola dražby (elektronické) dne 22. 5. 2012 via sms (tedy 5 dní po „skutku“). Postrádá tedy jakoukoliv logiku, aby mu tyto dotazy kladl poté, co se dovolatel údajně vyjádřil, že požaduje 50.000 Kč. V této souvislosti nelze přisvědčit bagatelizaci výpovědi JUDr. D. odvolacím soudem (str. 3 rozsudku nahoře), jelikož to byl právě on, kdo s dovolatelem opakovaně jednal a nelze opomenout, že podezření ze spáchání trestného činu oznámil právě on za sebe (nevykazoval se plnou mocí od paní U.), tedy podal sám trestní oznámení na Policii České republiky ve Vyškově.

Podle předloženého spisového materiálu se z výpovědi svědka JUDr. P. D. podává, že kontakty si vyměnili již v den, kdy se měla konat první dražba, tj. 21. 11. 2011, stejně jako to učinil i s ostatními zájemci. V těchto původních souvislostech jej obviněný nekontaktoval a nežádal prohlídku nemovitosti. Následně mu paní U. řekla, že u ní byl jeden ze zájemců o dražbu a řekl si o 50 000 Kč, a že jim dá pokoj, jinak to vyžene až na milion, že ty prostředky na to má. Svědek na to reagoval podáním trestního oznámení. Prostřednictvím státního zastupitelství věc oznámil a následně komunikovali s policií ve Vyškově. S tím zájemcem od té doby nebyl v osobním kontaktu vůbec, jednou si volali, předmětem hovoru nebylo nic konkrétního, potom si vyměnili nějaké SMSky. Svědek si myslí, že volal on obviněnému a dotazoval se, co hodlá činit v elektronické dražbě, o žádné částce nemluvili. Svědek byl policií upozorněn, že se má chovat, jako by byl nějaký standardní dražitel, proto proběhl ještě ten telefonát s obviněným. Povinnost kontaktovat obviněného jako druhého dražitele z toho neplynula, on ale kontaktoval je a dohodl s paní U. , že se v té věci nějak spojí (srov. č. l. 138 spisu). Svědek obviněnému nic nenabízel, hovor byl neurčitý (srov. č. l. 140 spisu). Nejvyšší soud, který má ve shodě se soudy nižších stupňů svědeckou výpověď JUDr. P. D. za věrohodnou, zdůrazňuje, že tento slyšený svědek vysvětlil, na základě jakých okolností případu získal telefonický kontakt na obviněného, přičemž jej kontaktoval před druhou dražbou na základě upozornění policie, avšak jak opakovaně uvedl, v jejich rozhovoru se nejednalo o žádné nabízení konkrétní částky, naopak svědek označil hovor za neurčitý. Mají-li se hodnotit konkrétní skutečnosti, tak je zřejmé, že svědek JUDr. P. D. se prostřednictvím uvedených kontaktů s obviněným L. K. snažil zajistit další (dodatečný) důkaz k již dříve proběhlému jednání obviněného s poškozenou T. U. , což učinil v návaznosti na jednání s policií, ale v tomto směru se mu nepodařilo ničeho dalšího zjistit. V souvislosti s tím je třeba hodnotit vyjádření odvolacího soudu, pokud ten uvedl, že tento svědek u samotného skutku vůbec nebyl a jeho vědomosti o něm pocházejí od poškozené U. , takže v tomto směru je jeho svědectví třeba takto hodnotit (str. 3 rozsudku odvolacího soudu). Z těchto důvodů nejde o žádnou „bagatelizaci výpovědi svědka JUDr. P. D. “, jak namítá v dovolání obviněný L. K. , ale pouhé konstatování, že uvedená výpověď podporuje svědectví poškozené T. U. jen nepřímo.

Podle dovolatele oba soudy také poskytují nadmaximální ochranu zájmu spoluvlastnice nemovitosti, kterou předřazují před samotný smysl a účel dražby, tedy uspokojit věřitele. Odvolací soud, mj. uvádí, že právě „zcela logicky poškozená chtěla za každou cenu tu 1/6 svého domu vykoupit“. Jeví se mu to tak, že soud její jednání aprobejuje. „Usvědčující“ výpovědi svědkyň v průběhu řízení nezůstaly konstantní, soud bez řádného odůvodnění zvolil verzi údajné poškozené paní U. z její výpovědi před soudem. Paní U. měla na věci eminentní osobní majetkový zájem a podle odůvodnění rozsudku odvolacího soudu „zcela logicky poškozená hodlala za každou cenu tu 1/6 svého domu vykoupit“.

Nejvyšší soud tedy stejně jako soud odvolací (srov. str. 2 – 3 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu) přezkoumal výpovědi T. U. (č. l. 16 a násl. spisu a č. l. 101 a násl. spisu) a její matky J. H. (č. l. 12 a násl. spisu a č. l. 103 a násl. spisu), avšak neshledal, že by v podstatných okolnostech v průběhu řízení měnily výpověď. Nejvyšší soud má rovněž ve shodě s odvolacím soudem za logické, že T. U. usilovala o získání 1/6 domu, v němž žila spolu se svou matkou. Na onu předmětnou 1/6 domu byla nařízena exekuce z důvodu dluhů za bratrem T. U. , J. H. , který byl původním majitelem 1/6 domu. T. U. byla nucena situaci, do níž ji přivedl její bratr, řešit, a proto není nijak překvapivé, že chtěla

zadluženou 1/6 nemovitosti koupit v dražbě, zvláště za situace, kdy na tuto koupi měla i finanční prostředky. Ostatně i svědek JUDr. P. D. potvrdil, že při dražbě sledovali svůj vlastní ekonomický zájem - vydražit nemovitost za přijatelnou cenu (srov. č. l. 139 spisu). Navíc o tom, že dům T. U. se nedal ze stavebně technického hlediska přestavět na dvě samostatné jednotky, již pojednávaly soudy nižších stupňů v odůvodnění svých rozsudků. Z těchto rozhodných skutečností jistě nelze dovodit, že by oba soudy poskytovaly „nadmaximální ochranu zájmu spoluvlastnice nemovitosti“ a tuto „předražovali před samotný účel a smysl dražby, tedy uspokojit věřitele“, neboť při hodnocení důkazů hodnotily konkrétní okolnosti posuzovaného případu, spočívajícího v žádání majetkového prospěchu obviněným za to, že se zdrží podávání návrhu na držbě, a nikoli smysl a účel dražby, kterým je jistě zájem věřitelů uspokojit své nároky, který byl nakonec i přinejmenším z podstatné části úspěšně provedenou dražbou uspokojen (srov. č. l. 42 spisu).

Pokud dovolatel namítá, že trestní oznámení podal JUDr. P. D. , nikoliv T. U. , Nejvyšší soud předně uvádí, že se nejedná o pochybení, pokud tak neučinila sama T. U. , která navíc měla velmi úzký vztah se svědkem JUDr. P. D. , neboť se jednalo o jejího přítele (druha) s právním vzděláním. JUDr. P. D. podával trestní oznámení s jejím vědomím, navíc jak sama uvedla u hlavního líčení, na trestním oznámení je podepsaný JUDr. D. , protože ona byla na policii možná až druhý den (srov. č. l. 103 spisu). Navíc z trestního oznámení vyplývá, že ho podával dne 18. 5. 2012, tedy před konáním elektronické dražby dne 22. 5. 2012, a to na základě jejich společné dohody, která je i pochopitelná nejen s ohledem na jejich blízký vztah, ale i s ohledem na to, že má právnické vzdělání (srov. č. l. 1 - 2 a 102 - 103, 138 - 139 a 146 spisu).

Pokud jde tedy o samotné hodnocení důkazů, Nejvyšší soud v rozporu s tím, co dovolatel namítá ve svém mimořádném opravném prostředku, konstatuje, že na základě přezkoumání odůvodnění rozsudků soudy nižších stupňů a na základě studia předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že oba nižší soudy se správně, logicky a přesvědčivě vypořádaly se všemi okolnostmi významnými pro jejich rozhodnutí. Zejména nalézací soud potom rozvedl, které důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obviněného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Oběma soudy nižších stupňů byl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Byl to zejména nalézací soud, který potom provedené důkazy hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, a to na základě pravidel logiky a s přihlédnutím ke všem podstatným skutečnostem vyplývajících z provedených důkazů. Navíc je třeba uvést, že pokud by neměl obviněný L. K. žádné nekalé záměry, jistě by uvedl i své jméno, které naopak před poškozenou T. U. i přes její výslovný dotaz zatajil (srov. č. l. 17 spisu). Poškozená ho však při rekognici bezpečně poznala (č. l. 20 - 25 spisu) a jeho totožnost byla potvrzena i dalšími provedenými důkazy. Vzhledem k tomu, že hodnocení provedených důkazů zcela odpovídá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Nejvyšší soud uzavírá, že v projednávaném případě byla vina obviněného L. K. bez důvodných pochybností prokázána (§ 2 odst. 5 tr. ř.), a proto není na místě ani uplatnění zásady in dubio pro reo, jak namítal dovolatel.

Dále dovolatel namítl, že se měl souzeného přečinu dopustit před elektronickou dražbou, když měl požadovat finanční částku po paní U. , ani ona však neuvedla, jakým způsobem by zaručil své zdržení se podávání. Do elektronické (internetové) dražby se však přihlásil svědek JUDr. D. , nikoliv paní U. Dovolatel má za to, že u elektronických dražeb nelze ani reálně zajistit, aby se dražitel zdržel svého jednání a tudíž nemůže svůj případný slib se dražby neúčastnit ani prokazatelně splnit. Účastníci dražby navíc nemohou zjistit v průběhu elektronické dražby identitu toho, kdo draží.

Nejvyšší soud nejprve dotazem na Exekutorský úřad Brno-venkov, JUDr. Petra Kociána, soudního exekutora, zjistil, že dražba, která byla nařízena na den 21. 11. 2011 se konala, avšak nebyla úspěšná, neboť nebylo učiněno žádné podání. Proto byla dne 4. 4. 2012 vydána opakovaná dražební vyhláška a nemovitosti byly dne 22. 5. 2012 vydraženy v opakované dražbě.

Podle ustanovení § 16a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. [418/2001](#) Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, týkajícího se dražby nemovitosti provedené elektronicky, rozhodne-li exekutor provést dražbu elektronicky, dražební jednání se nenařizuje (odst. 1). Podle odst. 2 § 16a cit. vyhlášky totožnost dražitelů a dalších účastníků dražby lze ověřit přihláškou k účasti na dražbě podepsanou a) před exekutorem nebo jeho zaměstnancem po prokázání totožnosti platným úředním průkazem, b) úředně ověřeným podpisem, nebo c) uznávaným elektronickým podpisem. Podle odst. 3 tohoto ustanovení každý dražitel je v dražbě navenek označen identifikátorem, ze kterého nelze zjistit jeho totožnost. Dražba probíhá navenek anonymně a jednotliví dražitelé vystupují pod identifikátory, které buď sami uvedou v přihlášce k účasti na dražbě, a pokud je v ní neuvedou nebo jsou nevhodné (např. tím, že jsou dehonestující), exekutor jim identifikátor přidělí. Identifikátor by měl být dražitelům přidělen tak, aby bylo vyloučeno jeho zjištění neoprávněnou osobou. Může mu ho proto sdělit osobně zaměstnanec úřadu a sepsat o tom protokol nebo jej může exekutor dražiteli zaslat listovní zásilkou do vlastních rukou s vyloučením náhradního doručení nebo datovou schránkou.

Podle usnesení ze dne 4. 4. 2012, č. j. 137 Ex 1632/03-107, soudní exekutor JUDr. Petr Kocián, pověřený provedením exekuce na základě usnesení Okresního soudu ve Vyškově ze dne 2. 10. 2003, č. j. 9 No 924/2003-6, kterým byl nařízen výkon podle platebního výměru č. j. 4245200608, 2145200618 ze dne 22. 4. 1997, vydaného Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky, který nabyt právní moci, a platebního výměru 4240200746, 2140200745, ze dne 9. 10. 2002, Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky, který nabyt právní moci dne 15. 11. 2002 a je vykonatelný ve věci uspokojení pohledávky oprávněného: Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, proti povinnému: J. H. , v částce, která se skládá z pohledávky ve výši 93.181 Kč, a jejího příslušenství, a k vymození povinnosti povinného uhradit oprávněnému náklady oprávněného a povinnosti povinného uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce, jejichž výše je stanovena v příkazu k úhradě nákladů exekuce, vydal usnesení o nařízení dalšího elektronického dražebního jednání (dražební vyhlášku). Zahájení elektronického dražebního jednání bylo stanoveno na den 22. 5. 2012 (srov. č. l. 36 a násl. spisu).

Podle protokolu o průběhu dražby bylo dražební jednání zahájeno dne 22. 5. 2012 v 8:30:02. K dražbě se přihlásili a jistotu uhradili: 13700015 (pozn. jedná se o obviněného L. K. - srov. č. l. 42 a 43 spisu) a 13700048 (pozn. jedná se o T. U. - srov. č. l. 42 spisu). Do prvního dražebního jednání byly přihlášeny tyto pohledávky: 1) VZP ČR, ÚP Vyškov, ve výši 312.769,- Kč, 2) Okresní správa sociálního zabezpečení Vyškov přihlásila pohledávku za povinným ve výši 25.451 Kč, 3) Finanční úřad ve Slavkově u Brna přihlásil pohledávku za povinným ve výši 31.527,84 Kč. V čase 8:37:59 bylo provedeno podání ve výši 289.500 Kč. Následně bylo v 8:43:23 provedeno podání ve výši 300.000 Kč. V čase 8:56:02 byl udělen příklep dražiteli 13700048 - T. U. - za nejvyšší podání 300.000 Kč (v podrobnostech srov. č. l. 42 spisu).

Podle Nejvyššího soudu je tak zřejmé, že tvrzení obviněného, že do elektronické (internetové) dražby se přihlásil svědek JUDr. P. D. , nikoliv paní T. U. , bylo uvedenými písemnými dokumenty spolehlivě vyvráceno. Jestliže dovolatel namítal, že ani paní U. neuvedla, jakým způsobem by zaručil své zdržení se podávání, z logiky věci se nabízí odpověď, že by pouze stačilo se nepřihlásit k dražbě či v ní nepřihazovat, neboť se jedná o okolnosti případu, které se dají na základě protokolu o průběhu dražby a příp. následného dožádání orgánů činných v trestním řízení zjistit a ověřit, jak se také v této projednávané trestní věci stalo.

Pokud dovolatel namítal, že skutková podstata pletich při veřejné dražbě byla do trestního zákoníku nově přijata v době, kdy se ještě nekonaly dražby elektronickou formou, a to údajně v roce 1991, přičemž judikatura k tomuto ustanovení je minimální, považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že tento trestný čin v obdobném znění znal již předchozí trestní zákon z roku 1961, ve znění pozdějších předpisů [v ustanovení § 128c písm. b) - viz novelizaci provedenou zákonem č. [557/1991](#) Sb. s

účinností od 1. 1. 1992]. Trestného činu pletich při veřejné dražbě podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo se dopustí pletich při veřejné dražbě tím, že žádá nebo přijme majetkový nebo jiný prospěch za to, že se zdrží podávání návrhů při dražbě. Dražbou se rozumí jednání, jehož účelem je přechod vlastnického nebo jiného práva k předmětu dražby, konané na základě návrhu navrhovatele, při němž se licitátor obrací na předem neurčený okruh osob s výzvou k podávání nabídek a při němž na osobu, která za stanovených podmínek učiní nejvyšší nabídku, přejde příklepem licitátora vlastnictví nebo jiné právo k předmětu dražby, nebo totéž jednání, které bylo licitátorem ukončeno z důvodu, že nebylo učiněno ani nejnižší podání. Dražba je upravena různými právními předpisy, přičemž v současné době je dražba prováděna též elektronicky. Z toho vyplývá, že ustanovení § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se vztahuje na jakoukoli veřejnou dražbu, tedy dražbu, ke které má zásadně přístup neomezený okruh dražitelů. V daném případě šlo o elektronickou dražbu prováděnou na základě již shora uvedeného usnesení soudního exekutora, přičemž přístup dražitelů byl upraven tak, že dražitelem se stane každá osoba, která se k dražbě stanoveným způsobem přihlásí, její totožnost byla ověřena (verifikována), a zaplatí dražební jistotu, čímž se stane registrovaným dražitelem, přičemž byl stanoven počátek dražby i průběh dražebního jednání, v rámci něhož mohli dratelé činit svá podání, jakož i udělení příklepu (srov. č. l. 36 až 37 a 42 spisu). Předmětná elektronická dražba konaná dne 22. 5. 2012 proto nepochybně splňovala podmínky veřejné dražby ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a proto pokud bylo shledáno, že obviněný L. K. se dopustil shora uvedeného jednání spočívajícího zejména v tom, že dne 17. 5. 2012 v době kolem 17.30 hodin ve S. u B., na ulici S. u domu č. p. požadoval po T. U. finanční hotovost ve výši 50.000,- Kč pro sebe za to, že se dne 22. 5. 2012 při elektronickém dražebním jednání vedeném Exekutorským úřadem Brno-venkov pod č. j. 137 Ex 1632/03, jehož předmětem byla 1/6 domu č. p. ve S. u B., zdrží podávání návrhů, naplnil znaky přečinu pletich při veřejné dražbě podle § 258 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Za tohoto stavu věci není podstatné, zda v roce 1991, resp. 1992, kdy nabyl zákon č. [557/1991](#) Sb. účinnosti, byly již prováděny elektronické dražby či nikoli. Stejně tak není podstatné, zda v této době či později nebo v současné době existuje větší či menší počet rozhodnutí soudů v obdobných věcech, anebo zda tyto věci rozhodují specializovaní soudci. Proto neshledal Nejvyšší soud ani tyto námitky obviněného L. K. důvodnými.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 9 To 494/2013, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. 12 T 30/2013, nevykazuje takové vady, pro které by jej bylo nutno z některého důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zrušit. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění i právního posouzení, které posléze náležitě přezkoumal i soud druhého stupně, jako soud odvolací, který odvolání obviněného L. K. zamítl jako nedůvodné postupem podle ustanovení § 256 tr. ř., přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněného uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, a po shora uvedeném posouzení dovolacích námitek Nejvyšším soudem, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí právně relevantními vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněného L. K. o dovolání zjevně neopodstatněné, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)